

club 1970

Oct 1968

SENSE RESTRICCIIONS MENTALS

Si ens ho demanessin, dubtaríem a escollir el privilegi que SERRA D'OR ha acceptat d'ésser una de les rares publicacions occidentals on s'ha llegit una justificació de la invasió soviètica de Txecoslovàquia. Ja sabem que la revista no es fa responsable de les opinions dels seus col.laboradors. I en aquest cas, tractant-se del senyor Joan Fuster, el prestigi del nom potser explica que el director no hagi tingut escrúpols de consciència. Amb tot, confiem que a cap col.laborador de SERRA D'OR no se li acudirà de negar l'existència de Déu, per tal de no posar a prova la tolerància de la revista montserratina.

No voldríem que les nostres paraules fossin jutjades amb frivolitat. Però tampoc no voldríem que hom cregués que en llegir l'artícle d'en Joan Fuster ens hem esparracat el vestit que portem. Això sí: hem llegit i rellegit les paraules d'en Fuster i hem fet un esforç per tal d'entendre-les. No pas entendre-les literalment, sinó esbrinar-ne els motius, la significació, comprendre'n el drama, si ens permeteu la paraula. Perquè en Fuster no és pas escèptic, o cínic, perquè sí. Que els lectors almenys ens entenguin a nosaltres. Ens pensem, doncs, entendre allò que ha escrit en Fuster, però no podem estar-ne segurs. Diem que ens sembla haver-lo interpretat correctament. Continuem, doncs.

Al nostre entendre en Fuster no es proposa justificar els russos sinó fer-nos avinent a nosaltres, els qui ens trobem a prendre cafè al bar de la cantonada -els seus amics i aliats-, que en aquest món d'una terrible complexitat cal no tenir pa a l'ull i anar amb peus de plom. Ep!, diu en Fuster, fixeu-vos, si us plau, que el Kiesinger fa quatre dies que ens ha declarat que ell, alt funcionari nazi, no sabia res dels camps d'exterminació. És que hom pot anar confiadament al costat d'un senyor així?, ens pregunta en Fuster. No fotem!

Estem d'acord, senyor Fuster. Però, és clar, la invasió de Txecoslovàquia planteja d'altres problemes i són aquests els que ens interessen, perquè són els d'ara i els d'ací: els palpem i els sofrim diàriament. Amb respecte, però amb franquesa, creiem que en Fuster no els ha sospesat prou bé. Continuarem explicant-nos.

Afirmem, doncs, que tot i importar-nos molt el problema txec en el seu context ideològic, polític, per tant universal, ens preocupa més en el context de casa nostra. Nosaltres hem dit -i ho repetim ara- que fins que un poble no sàpiga afrontar amb plena consciència el seu passat no serà capaç de tenir cap mena de futur.